

tri četrtine našli v mestnih — žganjarijah, kjer so jih obdarovanci zapili.

Razumna štedljivost, katero mnogi po pravici imenujejo modrost življenja, mora se odločno upreti takemu brezplodnemu načinu dobrotljivosti nasproti bližnjiku. Pripomoči revežu k rednemu zaslužku in pokazati mu sredstvo, in šele tam, kjer samopomoč ne doseže pravega uspeha, pomagati z denarjem in sicer na kar najkoristnejši način, to je načelo dobrotljivosti, katerega naj bi se zvesto držali vsi štedljivi gospodarji!

Izkušnja uči, da oni, ki so čez mero radodarni in nepremišljeno dobrotljivi, ne le, da s svojo dobrotljivostjo nikomur v resnici ne koristijo, ampak da uničujejo svoje in često svojih bližnjikov blagostanje. Pripoveduje se o nekem slovitem pisatelju, ki je umrl v velikih dolgovih, kako si je mnogokrat izposodil — seveda za vedno — pri prijatelju cekin, da bi si oskrbel živeža in drugih potrebščin, da je pa brez obotavljanja ta cekin često brez premisleka podaril kar prvemu beraču, ki ga je ob vratih prosil miloščine. Nahajajo se ljudje, ki tiče sami v velikih denarnih zadregah, ki pa so tako nespametno dobrotljivega srca, da niti najdvomljivejšim prošnikom ne morejo odkloniti prošnje za denarno posojilo ali za poroštvo pri njih dolgovih. Ti vzgledi nam prav jasno kažejo, kako smešna je dobrotljivost lahkomišelnega zapravljivca, in kako resnične so besede moža, ki pravi: „Štedljivost je krepost, brez katere si ni mogoče misliti niti pravičnosti proti sebi in drugim, niti uspešne dobrotljivosti proti bližnjiku“.

Nasprotno pa, kjer koli povprašate: „Kdo je ustanovitelj te ali druge sirotišnice ali bolnišnice“, ki so rešile pomanjkanja stotin zapuščenih sirot in onemoglih trpinov, navadno izveste, da so jih kot pomnik svojega blagega srca postavili ne ljudje, ki so se udajali razkošnemu življenju, ampak taki, ki so leta in leta modro štedili s svojim premoženjem, da ga slednjič posvete temu vzvišenemu namenu. Ako preiskujete doneske za ljudske knjižnice in druge velikodušne naprave v svrhu izobrazbe revnih ukaželjnih ljudi, so največ pripomogli s svojimi sredstvi ne oni, katerih mošnja je pristopna vsem potepuhom in vsem postopačem, ampak previdno štedljivi gospodarji.

Tudi zgodovina slovenskega narodnega razvoja lahko ponosno priča o velikodušnih činih mnogih skrbnih gospodarjev, ki so štedili s svojimi sredstvi z blagim namenom, da bi še mnogo let potem, ko bodo že v grobu počivali, koristili svojemu narodu.

Koliko slovenskih mladeničev, ki so kot ubogi dečki zapustili revni dom svojih kmetjskih starišev, izsolalo se je in se še bode za učene stanove po srednjih in visokih šolah s pomočjo ustanov blagih dobrotnikov: Cvetka, Kostanjevca, Rapoca, Knaflja, Goriupa in mnogo drugih! Ta imena, ki so z zlatimi črkami zapisana v srcih mnogih vrednih sinov majke Slovenije, so najglasneje govoreči dokazi, da štedljivost ni umazana sebičnost, kakor trde njeni nasprotniki, ampak da so baš štedljivi

ljudje v resnici največji dobrotniki človeške družbe in največji dobrotniki svojega naroda. Vekoslav Kukovec.

Kolekovanje legalizacijske klavzule podpisov na vlogah za registriranje pridobitnih in gospodarskih zadrug.

Visoko c. kr. finančno ministrstvo je vsled nekega vprašanja z razglasom od dne 8. novembra leta 1900 št. 55.100 odredilo, da tvorijo podpisi na prošnjah za trgovsko sodiščno registriranje pridobitnih in gospodarskih zadrug in drugih registriranju podvrženih združenj brez razločka, če imajo podpisani še lastnost proponentov, ali če so že udje načelstva, kolektivni podpis in je podvržena torej legalizacija teh podpisov le pristojbini v znesku dveh kron, odnosno jedne krone po tarifni točki 66, lit. a. zakona od dne 13. decembra l. 1862., drž. zak. št. 89.

Ta razsodba je načelne važnosti zaradi tega, ker so dosedaj zgoraj navedeno točko pristojbinskega zakona razna trgovska sodišča različno tolmačila, in nam je znano, da so morali v nekaterih slučajih plačati ustanovniki oziroma prvi udje načelstva za poveritev svojega podpisa na prošnji za registriranje vsak po 2 kroni; torej da so se smatrali njihovi podpisi vsak zase kot podpisane stranke in ne vsi skupaj kot kolektivni podpis za zadrugo.

Zgoraj navedeni razglas je torej navedene dvome določno razjasnil.

Tuberkuloza pri goveji živini.

Spisal Pavel Skale.

Najbolj razširjena bolezen, da, najhujša kuga, ki mori človeški rod in največ žrtev zahteva, je tuberkuloza ali jetika. Koliko zdravniških kongresov, koliko učenjakov itd. se je in se še bavi s to boleznijo; pa vse zaman; zatreti se ne more.

Kakor znano je med vsemi domačimi živali ravno goveja živina tista, mej katero se tuberkuloza najbolj širi. V naših krajih je ta bolezen — hvala Bogu — še malo znana, le tu in tam se dobi kako živinče, ki hira za tuberkulozo. Naša goveda je še trdna, še ni omehkužena, kakor so nekatera čista plemena, ki se iz Nemčije importirajo. Statistika kaže, da se ravno na Nemškem slučajni tuberkuloze jako množe. Tako je na pr. v več mestih od zaklane živine 20 do 30 % tuberkulozne. Na Nižjem Avstrijskem so našli v enem letu do 1500 goveje živine tuberkulozne. Leta 1895. se je vpeljalo iz Danske 133.118 glav goveje živine na Nemško. Kakor se je pozneje konstatovalo, je bila skoraj polovica te živine tuberkulozna.